

תמיד שההורים יגלו זאת. אך השפעת הוותיקות חזקה יותר — במיוחד בשעות של ייאוש. צלקות בזרועות הן חתימה בדם על הצטרפות לעולם האחר, ער-למן של הזרקות והצהרת ייאוש מהסיכוי לחזור ולהתקבל אייפעס לחיק החברה.

סמל המעמד כל בחורה שמגיעה למסד, חותכת במוקדם או במאוחר את זרועותיה בעזרת סכיניגילוח. אפשרות אחרת היא לקעקע את הזרועות ואת הגוף בלבבות שבורים. הבנות יודעות שזה מכוער, ופחדות

ללא תקווה, ללא סיכוי

שבהם באה לידי ביטוי השפעת המנוסות על החדשות בצופיה. קשה למצוא כאן נערה שידיה אינן מצולקות או מקוע-קעות בלבבות שבורים, או בשלוש נקודות, שמשמעותן: אני נגד החוק. הזרועות המצולקות מהוות אחד מכרי טיסי הכניסה שלהן לתחרבות של ה-נערות העזובות. כשנערה מיואשת או עצבנית, כשהיא רוצה להטיח בפני העור לם על העוול שנגרם לה — היא חותכת ידיים.

טרף

לצויידים

רית וחברותיה אולי מרגישות שבעייתן העיקרית היא — היותן סגורות במקום. אולם, לדעת מומחים, הבעיית העיקרית של צופיה היא — חר-סר התוחלת שבשהותן שם. היעדר כל תקווה לעתיד שונה. היעדר כל סיכוי להי-חלץ מגורלן.

רבות מכוונות צופיה, שמעולם לא עסקו בזנות — חלקן אף בתולות — מגיעות לזנות עם הבריחה הראשונה שלהן מהמור-סד. הפחד מפני המשטרה, והחשש מפני תגובת ההורים על בריחתן — זורקים אותן לרחוב. מצויידות בכתובות של בחור-רים המוכנים לספק להן מקום לינה ואר-כל. הן הופכות להיות טרף קל לצויידים חסרי-לב.

זה מה שקרה לרינה. למרות התנאים שבהם גדלה. בשכונת התקווה בתל-אביב, הצליחה רינה להגיע לצופיה חסרת כל נסיון מיני. "חודש וחצי אחרי שהגעתי, ברחתי", סיפרה לי אותו ערב במטבח. "היינו בקייטנה בסידיניעלי, קפצתי מקיר בגובה ארבעה מטר, והתחלתי לרוץ. עצרתי טרמפ, ונסעתי לתל-אביב.

"פחדתי שאמא שלי תשמע שברחתי. אמרתי לה: אמא, באתי לחופש' הייתי כולי רועדת מהפחד שירביצו לי."

"הייתי איזה שלושה ימים בבית. ביום שישי היכרתי בחור אחד. עלינו לאוטו-בוס ליד הסופרמרקט. והתחלנו לדבר. אמרתי לו שאני עובדת פקידה. אז הוא אמר לי, שהוא לא מאמין. תוך כדי שיחה סיפרתי לו שאני בצופיה, ושברחתי. וגם סיפרתי לו שאני בתולה. גם לזה הוא לא האמין.

"אני, בדיוק שראיתי אותו — התאהבתי בו, פתאומית. הוא אמר לי, בואי תשני אצל סבתא שלי. שיקרתי עליו שאני ישנה אצל דודה שלי. אבל איכשהו שיכנע אותי, וישנתי אצל סבתא שלו. ובבילה פתח אותי". "למחרת הוא הלך לחברים שלו, וסיי-פר: פתחתי את הבחורה הזאת, והיא מ-

"אוי ואבוי לטוב כזה. משעמם פה. מוות. וחוצ' מזה." היא פונה אלי, "שתדעי לך שהמדריכים מרביצים. וכשרוצים לדבר עם מישהו, אף פעם אין עם מי. תמיד הם עסוקים."

ציפורה, בת 14 ואחת משתי הבתור-לות במקום, מציגה בפני את זרועותיה: "חתכתי את הידיים. הבנות פיתו אותי. אמרו לי: תחתכי את הידיים, תהיי גועית כמונו."

חיתוך הזרועות הוא רק אחד הדברים,

ערב ממלא את האוויר. בשעות אלה, כשהן חופשיות לעשות ככל העולה על רוחן, לאחר שהמדריכים פנו איש לחד-רו — אהבות הבנות של צופיה להת-כנס במטבח ולפטפט. הרבה מה לעשות ממילא אין.

"אל תאמיני למה שהבנות אומרות." מזהירה אותי רינה. "אפילו אם טוב להן פה, הן לא יגידו לך. תסתכלי עלי. פה למדתי לדבר יפה, וגם דואגים לי." "פה טוב?" רוטנת לעומתה שרית.

ה בעייה העיקרית שלנו פה. "אומרת שרית, נערה שחומה גבוהה, המתגאה בחבר שלה, מלך העיר לם התחתון של יפו — היא שאנחנו סגורות. ואם לפעמים קמים בבוקר עם מצברוח רע, אז כל היום דפוק. או לפעמים העובדת הסוציאלית לא נותנת להתקשר לבית, או שרבים עם חברה — אז נהיה רע על הנשמה."

היינו ישובות במטבח המואר. ריח ה-חביתות המתבשלות לקראת ארוחת ה-

הן שופכות את ליבן באוזני החברה הטובה, מספרות על מעללי העבר — ומתגעגעות לחופש שמעבר לגדר, כאשר הן יושבות על קוצים תוך ציפייה לשיחרורן. למרות ש"צופיה" לא דומה כלל לכלא, מרגישות הבנות כלאות.

נערות על קוצים חדר אופייני של קבו-צה ב/ו, הוא יותר גדול מהחדרים של קבוצה ג'. חוץ מהגודל, החדרים דומים. כולם מקושטים, נקיים. הבנות מקפידות מאוד על הסדר. כאן